

கல்ஷவட்டு

திருவள்ளூர் 2027 (தாது ஆண்டு) புரட்டாசி-ஐப்பசித் திங்கள்

சர்வசிவ பண்டிதர்

முதலாம் இராசேந்திரனின் குரு, காலம்: கிபி 1036
எசாலம், விழுப்புரம் இராசாமிப் படையாட்சியார் மாவட்டம்

காலாண்டிதழ் - 48 (1996, அக்டோபர் திங்கள்) விலை ரூ 1-50
தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

உள்ளே. . . . .

1. நாங்கூர்க் குதிரைக் கல்வெட்டு
— க. குழந்தைவேலன் ... 1
2. இராசேந்திரனின் அரசகுரு
— டாக்டர் நா. மார்க்சியகாந்தி ... 3
3. சாலைக் கிராமத்தில் புதிய கல்வெட்டுகள்
— சொ. சாந்தலிங்கம் ... 7
4. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து
அரண்மனை வாழ்க்கை
— அ. அப்துல் மஜீத் ... 13
5. முதலாம் இராசராசன் இராசேந்திர சோழன்
கால ஊராட்சி - புதிய திருப்பம்
— டாக்டர் ஆ. பத்மாவதி ... 19
6. Archaic Tamil Inscription from Excavation
— Natana. Kasinathan ... 27
7. Karur Inscription of Kulottugachola I
— Dr. S. Swaminathan ... 36

நாங்கூர்க் குதிரைக் கல்வெட்டு

க. குழந்தைவேலன்
காப்பாட்சியர், பூண்டி

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திட்டக்குடி வட்டத்தில் திருச்சி-சென்னை நெடுஞ்சாலையில் திருச்சியிலிருந்து 79 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது எழுத்தூர். எழுத்தூர் கண்டமாத்தான் சாலையில் 5-ஆவது கி.மீ. தொலைவில் இருந்த ஓரூர் நாங்கூர். ஒரு காலத்து சீரோடும் சிறப்போடும் விளங்கிய இவ்வூர் இன்றில்லை. இங்குள்ள குடிகள் பல ஊர்களுக்கு எக்காரணத்தாலோ குடிபெயர்ந்து விட்டனர். நாங்கூர் இன்று காப்புக் காட்டின் ஒரு பகுதியாக மாறிவிட்டாலும் அப்பகுதி பழம்பெயரால் நாங்கூர்க் காடு என்றே அழைக்கப்படுகிறது. பழைய நாங்கூர் குடிகளில் எஞ்சிய சில குடிகள் மட்டும் சாலைக்கு வடக்கில் காப்புக் காட்டை ஒட்டி குடியிருக்கின்றனர்.

நாங்கூரின் எச்சங்களாகக் காப்புக் காட்டுக்குள் ஐயனார் கோயிலும், சிவன் கோயில் மற்றும் அம்மன் கோயிலும் இன்றும் உள்ளன. இதனை ஒட்டி இதன் தென்புறம் அமைக்கப்பட்டு வரும் நீர்த்தேக்கத்துள் இவையும் மறைந்து போகலாம். சிவன் கோயில் வழிபாடற்றுப் போய்விட்டாலும் பழைய குடியினர் ஐயனாரை மறக்கவில்லை. சேலம் முதலாக நாங்கூரார் எங்கெங்கு சென்று குடியேறினரோ அங்கிருந்து ஆண்டுக்கொரு முறையோ அன்றி தேவையும், வாய்ப்பும் நேர்கின்ற பொழுதோ இங்கு வந்து வழிபாடும் பூசனையும் செய்து செல்கின்றனர்.

ஏறத்தாழ இருபதுக்கு மேற்பட்ட குதிரைகளும், ஓரிரு யானைகளும் ஐயனார் கோயிலின் முன்பு இருபுறமும் அணிவகுத்து நிற்கின்றன. உடைந்தன கணக்கில். இவற்றுள் நம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வது ஐயனார் கோயில் வாயிலின் நேர் எதிரே கோயிலைப் பார்த்தவண்ணம் எடுப்பாக நிற்கும் குதிரையே, இது பட்டத்துக்குதிரை போலும். பெரிய செவ்வக மேடை மீது அணிய

வேண்டுவனவெல்லாம் அணிவிக்கப்பட்டு மிக மிக மிடுக்காக நிற்பதைப் பார்த்தாலே கண்ணை மூடிக்கொண்டு பட்டத்துக் குதிரை என்று கூறிவிடலாம். இதன் செய்நேர்த்தி மற்ற குதிரைகளைவிட உயரியது.

குதிரையின்மீது கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. குதிரை மண்ணால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் பெருவழக்குக் கருதிக் கல்வெட்டு என்றே கூறலாம். கல்வெட்டும் பட்டத்துக் குதிரை என்றே இதனைக் குறிப்பிடுகிறது. மூன்று உடையார்கள் சேர்ந்து இக்குதிரையைச் செய்து வைத்துள்ளனர். உடையார் என்ற சொல் இறைவன் முதலாக இவ்வுலகத்தார் பலருக்கு அடையாக வந்தாலும் மண்பாண்டங்களையும், மண்குதிரை முதலானவற்றையும் செய்யும் வேட்கோவரும் உடையார் என்றே அழைக்கப்படுவதால் இவர்கள் மண்ணுடையார்களாக (வேட்கோவர்) இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கல்வெட்டு

1. உ ஸீ றா [ம] செயம்
2. வெலாயித உடையார்
3. குமாரன் குள்ள உடையார்
4. துப்பள உடையார் குமார
5. செங்கமலை உடையார்
6. குமரன் சின்னது உடையார்
7. யிவகள் [ஈ] பெரம் செறுந்து
8. செயிது வச்ச பட்டத்து
9. குறுதெ உ.

இக்கல்வெட்டு (மண்வெட்டு) எழுத்தமைதியை நோக்கச் சற்றேறத்தாழ நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. செக்குக் கல்வெட்டு, தூண் கல்வெட்டு என்பது போல இக்குதிரைக் கல்வெட்டும் வரலாறு மற்றும் மொழிநோக்கில் மிகப் பயனுடையதே.

டாக்டர் நா. மார்க்சீயகாந்தி

கல்வெட்டியல் உதவிக் கண்காணிப்பாளர், சென்னை

தமிழகத்தில் மன்னராட்சி சங்க காலத்திலேயே தொடங்கியது. அக்காலத்தில் மன்னர் என்ற தகுதியினை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளப் பயன்பட்ட அளவில் சில சமயச் சார்பான சடங்குகள் அமைந்தன. அச்சடங்குகளைச் செய்த மறையோருக்குப் பொன்னொடு பூவும் நீர்வார்த்து வழங்கப்பட்டது. சங்க காலத்தே வீரமே (உடல் வலிமையால் பெற்ற வெற்றி) அரசமைப்பில் சிறப்பிடமும் முதன்மையிடமும் பெற்றிருந்தது.

காலப்போக்கில் சமயம் வளர்ந்து வீரத்திற்கு அதாவது வெற்றிச் சிறப்புக்கு இணையான இடத்தினை அரசில் பெற்றது. களப்பிரர் ஆட்சிக் காலமே இவ்வகைச் சமய எழுச்சியின் தொடக்க காலம் ஆகும். பௌத்தத்தினைப் பெரிதும் ஆதரித்த களப்பிரர்களுக்குப் பின்னர், சைவத் தலைவரான தருமசேனர் என்னும் பின்னாளைய திருநாவுக்கரசருக்கும் பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனுக்கும், திருஞானசம்பந்தருக்கும் பாண்டியன் மஹவர்மன் அரிகேசரிக்கும் முதலில் மோதல் ஏற்பட்டுப் பின்னர் இருதரப்பினரும் இணைந்து சைவ சமயத்தை ஏற்றுப் போற்றினர்.

புதிய சமயப் பிரிவுகள்

பல்லவர் காலத்தே செல்வாக்குப் பெற்ற சைவ சமயத்தில் வட இந்தியாவிலிருந்து தமிழகத்திற்குப் புதியதாக நுழைந்த 'அதிமார்க்கங்கள்' என்று கூறப்பெறும் லகுளீசபாகுபதம், காளாமுகம், காபாலிகப் பிரிவுகளின் தாக்கங்களும் நிகழ்ந்தன. பக்தி மறுமலர்ச்சியின் பின்னர்த் திகழ்ந்த தமிழகச் சைவத்தில் இப்பிரிவுகளும், இவற்றின் சித்தாந்தக் கருத்துகளும் தொடர்ந்து இடம் பெற்றிருந்தன. அதற்கு முன்னர் இல்லாது, புதியதாகத் தமிழகத்தில் நிலைபெற்ற சைவ சமய மடங்கள் பலவும் பெரும்பாலும் இவ்வதிமார்க்க சமயப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்த மடங்களே

ஆகும். பல்லவர் காலத்திறுதியில் திருவொற்றியூரில் இருந்த நிரஞ்சனகுருவின் மடமும். அப்பர், சம்பந்தர் பதிகங்களில் குறிக்கப் பெறும் பல மடங்களும் இதற்குச் சான்று பகர்வன.

சோழர் காலத்தே சமயாசிரியர்கள்

தொடர்ந்து ஆட்சிபுரிந்த சோழர் காலத்தே மன்னர்கள் இவ்வதிமார்க்க சமயக் குருக்களிடம் தீட்சை பெற்றுச் சீடர்களாகி ஆட்சி புரிந்தனர். முதலாம் இராசராசன் தொடங்கிப் பெரும் பாலும் எல்லாச் சோழமன்னர்களும் இவ்வாறு தீட்சை பெற்று ராஜகுருவாக ஒரு சமயப்பெரியாரைத் தம்மோடு வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களைக் கல்வெட்டுகள் "சாமிதேவர்" என்ற சொல்லினால் பொதுவாகக் குறிக்கின்றன. இவ்வகையில், இராசராசனின் குருவாக "ஈசான சிவ பண்டிதர்" குறிக்கப் படுகிறார் ('உடையார் இராஜராஜதேவர் குருக்கள் ஈசான சிவ பண்டிதர்'). இவரே தஞ்சைக் கோயிலில் ஸ்தூபியில் வைக்கச் செப்புக் கலசத்தைச் செய்தளித்தவர்.¹ இவரும் இராசராசனும் இணைந்த ஒவியம் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் முதல் நிலையில் தென்புற வாயிலுக்கு எதிரே இடம் பெற்றுள்ளது.

விக்ரம சோழனின் நான்காம் ஆட்சியாண்டில் திருவிடை மருதூரில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு, 'சுவாமிதேவர்' ஒருவர் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் பெயரில், திருமங்கலக் குடியில் குலோத்துங்க சோழீஸ்வரம் உடையார் கோயிலை எடுப்பித்ததைக் குறிக்கின்றது.² இரண்டாம் இராசாதிராசனின் ஆர்ப்பாக்கம் கல்வெட்டு, அவனது ஐந்தாம் ஆட்சியாண்டில், சுவாமி தேவர் ஒருவர், அவன் பாண்டியரையும், சிங்களவரையும் எதிர்த்து வெற்றி பெறும் பொருட்டு ஜபஹோம அர்ச்சனங்களால் அகோர பூசை செய்ததைச் சுட்டுகிறது.³ மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சுவாமிதேவரான ஈஸ்வரசிவர் கும்பகோணத்தையடுத்த திரிபுவனத்தில், திரிபுவனவீரேசுவரர் கோயில் குடமுழுக்கு செய்ததை அங்குள்ள கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது.⁴ மேலும் இவன் காலத்திலேயே திருக்கடையூரில் அரசனின் ஆணையினையே மாற்றிப் பூசை செய்வதற்குரிய சைவாச்சாரியர்களைச் சுவாமி தேவர் நியமித்துள்ளார்.⁵ சிதம்பரத்தில் 'சுவாமிதேவர்' ஒருவர் சரஸ்வதிப் பண்டாரத்தினை (நூலகம்) நிறுவி, கவடிகளைப் பராமரித்தல் மீட்டெழுதுதல் போன்ற பணிகளை மேற்பார்வை செய்துள்ளார்.⁶

இராசேந்திரனின் அரசகுரு

இராசராசனைத் தொடர்ந்து வந்த இராசேந்திரனும் அவரைப் போலவே சர்வசிவ பண்டிதர் என்னும் பெயருடைய சமயப் பெரியாரைத் தனக்குக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டான். தஞ்சாவூரில் உள்ள இவனது பத்தொன்பதாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு இவருக்கு 'ஆச்சார்ய போகம்' அளித்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.⁷ இவரும் இவருக்குப் பின் (சந்தான) பரம்பரையாக வரும் மத்ய கௌட தேசத்தைச் சேர்ந்த இவர்களது சீடர்களுமே இவ்வாச்சார்ய போகத்தை அனுபவிக்கக் கடவர் என்று இக்கல்வெட்டு தெளிவாகச் சுட்டுகிறது. பொதுவாக 'உடையார்' என்ற உயர் மதிப்புக்குரிய சொல் மன்னனையும், இறைவனையும் குறிக்கும் இடங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும். இச் சிறப்புச்சொல்லால் முதன் முதலாக இராசேந்திரன் தன் குருவான சர்வசிவ பண்டிதரைக் குறிப்பிடுகிறான்.⁸

அரசகுருவின் திருவுருவம்

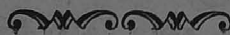
அண்மையில் தென்னார்க்காடு விழுப்புரம் இராமசாமி படை யாட்சியார் மாவட்டம் செஞ்சிக்கருகில் எசாலம் எனும் ஊரிலுள்ள திருஇராமேஸ்வரர் கோயிலில் முதலாம் இராசேந்திரன் செப்பேடு ஒன்று பூமியினுள்ளிருந்து கிடைத்தது. அச்செப்பேடுகளுடன் 23 செப்புத் திருமேனிகளும், சில பூசைப் பாத்திரங்களும் கிடைத்தன. அவற்றுள் அனைத்தும் தெய்வத் திருமேனிகளாக விளங்க ஒன்று மட்டும் மனித உருவில் அமைந்திருந்தது. குறிப்பிடத்தக்கது.

65 செ.மீ. உயரத்துடன், நின்ற நிலையில் இருகரங்களுடன் கூடிய இவ்வுருவம் கோவணம் மட்டுமே அணிந்து, எவ்வித அணிகலன்களும் இன்றிக் காணப்படுகிறது. வலக்கரம் சின்முத்திரையுடனும், இடக்கரம் சிம்மகரண முத்திரையுடனும் காட்சியளிக்கிறது. இடையின் வலப்புறம் கோவணத் துணியின் முடிச்சு சிறிது தொங்குகிறது. தலையில் மெல்லிய துணி போர்த்தியது போன்ற அமைதியில் நீண்டு வடிந்த காதுகளுடன், பத்ர பீடத்தில் இடக்காலை ஊன்றி, வலக்காலை சிறிது தளர நிறுத்திய நிலையில் இத்திருவுருவம் காணப்படுகிறது.

இச்செப்பேடும், திருமேனிகளும் கிடைத்த திருவிராமீஸ்வரம் உடையார் கோயில், முதலாம் இராசேந்திரனின் அரசகுருவான

சர்வசிவ பண்டிதரால் எடுக்கப்பட்டது என்பதும், இக்கோயிலுக்கு அளித்த தேவதானத்தைக் குறிக்கும் ஆவணமே இச்செப்பேடு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இச்செப்பேட்டில் 'நம் உடையார் சர்வசிவ பண்டிதர்' என்று இவரை இராசேந்திரன் சுட்டுகிறான்⁹ எனவே, இராசேந்திரனின் அரசகுருவான சர்வசிவ பண்டிதரின் திருவுருவம் அவர் காலத்திலேயே இக்கோயிலில் எழுந்தருளுவிக்கப்பட்டது எனலாம்.

-
1. தெ. க. தொகுதி-II எண் 90
  2. Inscriptions of Madras Presidency ARE 301/1907
  3. ARE 20/1899
  4. The Kampaharesvara Temple at Tribhuvanam - H. Sarkar. p. 39
  5. ARE 40/1906
  6. ARE 168/1961/62
  7. தெ. க. தொ II. எண் 20
  8. Easalam Copper Plate of Rajendra Chola I - கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ்-37

சாலைக் கிராமத்தில் புதிய கல்வெட்டுகள்

3

செர. சரந்தலிங்கம்

தொல்லியல் அலுவலர், மதுரை

புசம்பொன் முத்திராமலிங்கம் பாலட்டத்தில் இளையான்குடி வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது சாலைக்கிராமம் என்னும் சிற்றூர். பரமக்குடியிருந்து இவ்வூருக்குப் பேருந்து வசதி உள்ளது. இவ்வூரில் அமைந்துள்ள வரகுணஈஸ்வரர் கோயில் நிலைகளில் அமைந்துள்ள கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டுகள் முன்பே கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகளில் வெளியிடப் பட்டுள்ளன.¹ இவை தவிர இக்கோயிலின் அதிட்டானம், மற்றும் சுவர்களில் வெட்டப்பட்டுள்ள முதலாம் மாறவர்மன் சந்திர பாண்டியன் காலத்திய கல்வெட்டுகளும் முன்பே ஆய்வாளர்களது பார்வைக்கு வந்துள்ளன.

முந்தைய கண்டுபிடிப்புகள் மூலம் சாலைக்கிராமம் என்னும் இவ்வூர் துவ்வூர்க் கூற்றத்தில் அடங்கிய ஒரு பிரதேயம் என்று அறிய முடிகிறது. இவ்வூர்க் கூற்றம் மயிமாகர வளநாடு என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டது. பாண்டிய மன்னன் சோழன் தலை கொண்ட வீரபாண்டியனின் 20-ஆம் ஆட்சியாண்டில் இவ்வூரின் வரகுண ஈஸ்வரத்துக்குப் பொன்னும் 35 பாடகம் நிலமும் கொடையாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோச்சடையன் மாறன் என்னும் (ஸ்ரீவல்லபன்) மன்னன் இதே கோயிலுக்கு நிலதானம் அளித்துள்ளான்;² கோட்டையூரைச் சார்ந்த வாசுதேவ நாராயணன் என்பவன் இக்கோயிலின் திருநிலை வாசலை அமைத்துள்ளான்;³ என்பன போன்ற செய்திகளை முந்தைய கல்வெட்டுகளால் அறிகிறோம். மேலும் இதே சாலைக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் சிலர் பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டின் பிறபகுதிகளில் (இன்றைய நெல்லை

மாவட்டம்) பலவித அரசியல் அதிகாரங்கள் பெற்றுப் பணியாற்றினர் என்பதையும் அவ்வவ்வூர்களில் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.⁴ இத்தகைய வரலாற்றுத் தொன்மைமிக்க இவ்வூரில் அண்மைக்கால ஆய்வின் போது இரண்டு புதிய கல்வெட்டுகள் இக்கட்டுரை ஆசிரியரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஒன்று கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் வட்டெழுத்திலும் மற்றொன்று கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் எழுத்திலும் அமைந்தவை. இக்கல்வெட்டுகள் இவ்வூர் பற்றிய வரலாற்றில் சில புதிய செய்திகளைத் தருகின்றன.

இவ்வூரின் ஒரு பகுதியில் சிதைந்து மேடாகிப் போன கோயில் ஒன்று நெடுங்காலமாக உள்ளது. அதே இடத்தில் புதிதாக 'சேது காளியம்மன் கோயில்' என்னும் கிராம தெய்வக் கோயில் ஒன்று கட்டியுள்ளனர் இவ்வூர் மக்கள். இக்கோயிலின் குடமுழுக்கு விழாவும் அண்மையில்தான் நடைபெற்றது. இப்புதிய கோயில் கட்டும் பணிக்காக இங்குள்ள மண்ணைத் தோண்டிய போது கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட தூண்கள் இரண்டு வெளிப்பட்டன. இன்னும் பல தூண்கள் மண்ணில் புதைந்துள்ளன. இக்கோயிலின் நிர்வாகக் குழுவினர் எம்துறையின் மதுரைப் பிரிவில் தொடர்பு கொண்டு இக்கல்வெட்டுத் தூண்கள் பற்றிய தகவல் கொடுத்ததால் உடனடியாக அவை ஆய்வு செய்யப்பட்டன.

இங்கு கண்டறியப்பட்டுள்ள வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டு கோயிலின் கருவறை நிலைக்காலில் வெட்டப்பட்டுள்ளது. சிதையுண்ட இக்கோயிலின் இந்நிலைக்கல்லை இப்பகுதி மக்கள் பல காலமாக கத்தி, அரிவாள் போன்ற ஆயுதங்களைத் தீட்டிக் கூர்மைப்படுத்த பயன்படுத்தினர் போலும். அதனால் இக்கல்லில் வெட்டப்பட்டிருந்த கல்வெட்டின் தொடக்கம் உள்ளிட்ட பெரும்பகுதி முழுமையாக அழிக்கப்பட்டு கல் வழவழப்பாக உள்ளது. எஞ்சிய சிறுதுண்டுச் செய்தி மட்டும் நமக்குக் கிடைக்கிறது இதன் மூலம் இந்நிலைக்கல் ஒரு வியாபாரி அலங்காரஞ்செட்டி என்ற குழுவம் பாண்டன் என்பவனால் செய்து வைக்கப்பட்டது என்று அறிகிறோம்.

1 . . . . . வி

2 யாபாரி அல

3 ங்கார செட்டி

- 4 யாயின குழ
- 5 வம்பாண்டன்
- 6 செய்து நாட்
- 7 டுவிச்ச நி
- 8 லை

எழுத்தமைதியைக் கொண்டு இக்கல்வெட்டு கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப்படுகிறது.

மற்றொரு தூணில் உள்ள கல்வெட்டு 38 வரிகளைக் கொண்டது. 13-ஆம் நூற்றாண்டளவில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற தமிழ் எழுத்துக்களில் வெட்டப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் மன்னன் பெயரோ மெய்க்கீர்த்திப் பகுதியோ இடம் பெறவில்லை. 'யாண்டு பதின் மூன்றாவது' என்றே தொடக்கம் உள்ளது. ஒரு வேளை மெய்க்கீர்த்திப் பகுதிகள் வேறு ஒரு உத்திரக் கல்லில் வெட்டப்பட்டிருக்கலாம்.

இக்கல்வெட்டின் மூலம் துவ்வூர்க் கூற்றத்துள் அடங்கிய பிரமதேயமான சாலைக் கிராமத்து நாலாஞ்சேரியில் திரு ஆய்க்குலத்து எம்பெருமான் கோயில் என்னும் பெயர் கொண்ட வைணவக் கோயில் ஒன்று அமைந்திருந்தது தெரியவருகிறது. இக்கோயிலுக்காக இவ்வூர்ச் சபையாரும், சபைக்குச் சமைந்த பண்ணை செய்வாரும், வேலி செய்வாரும் கூடி ஒரு தானம் செய்துள்ளனர். அதன்படி இத்திருமால் கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட திருவிடையாட்ட நிலத்து விரிவினால் (Extension) அரையே இரண்டு மா நிலத்துக்கு உரிய சபாவினியோகம், கற்பூர விலை, திருவெழுச்சி ஆகிய வரிகளை நீக்கம் செய்து கொடுத்துள்ளனர். இந்த வரித் தள்ளுபடி பற்றிய செய்தியே இக்கல்வெட்டின் முக்கிய கருத்தாகும்.

மேலும் இவ்வைணவக் கோயில் கண்ணபிரான் பெயரில் எழுப்பப்பட்டதாக குறிக்கும் வகையில் திரு ஆய்க்குலத்தெம் பெருமான் என அழகிய பெயரில் அழைக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வூர் நாலாஞ்சேரியில் கோயில் அமைந்துள்ளது என்பதை நோக்க, ஊரமைப்பில் இவ்வூர் பல சேரிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு முறையாக எண்ணிட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

இக்கல்வெட்டின் காலம் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு கி.பி-13ஆம் நூற்றாண்டு எனத் துணியப்பட்டாலும் 'யாண்டு பதின்மூன்றாவது' எதிர் பதினொன்றாமாண்டு' என்று தொடங்கி வேறு சில பஞ்சாங்கக் குறிப்புகளையும் தருவதால் அவற்றைக் கொண்டு மன்னன் பெயரை அறியும் முயற்சியில் கல்வெட்டறிஞர் திரு. குடந்தை என். சேதுராமன் அவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளப்பட்டது. அவர் இக்கல்வெட்டு முதலாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தாக இருக்கலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்கள் (கி.பி. 1190-1216).

இக்கல்வெட்டுகள் மூலம் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில் இவ்வூரில் வரகுண ஈஸ்வரம் என்னும் பெயரில் சிவன் கோயிலும் திரு ஆயக்குலதெம் பெருமான் கோயில் என்னும் பெயரில் வைணவக் கோயிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளன என்பது தெரியவரும். கி.பி. 14-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு எக்காரணத்தாலோ திருமால் கோயில் அழிந்து போனது.

சாலைக் கிராமத்தின் அருகில் உள்ள இளையான்குடியில் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் புத்தர் சிற்பம் ஒன்று உள்ளது. முத்தூற்றுக் கூற்றம் என்னும் தொன்மையான கூற்றம் சாலை கிராமத்திலிருந்து, ஆர். எஸ். மங்கலம் செல்லும் சாலையில் அமைந்துள்ள 'முத்தூர்' என்னும் ஊரை மையமாகக் கொண்டே வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். 'துவ்வூர்க் கூற்றம்' என்று பெயர் பெறும் ஊர் இன்றும் துகலூர் என்ற பெயரில் அருகிலேயே அமைந்துள்ளது. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில் சைவம், வைணவம், பௌத்தம் ஆகிய சமையங்கள் இணையாக செயல்பட்டமையும், வணிகர்கள், மன்னர்கள் ஆதரவு சமமாக இருந்துள்ளன என்பதையும் மேற்கண்ட சான்றுகள் மூலம் அறிகிறோம்.

சாலைக் கிராமம் தூண் கல்வெட்டு 13 century A.D.

1. யாண்டு பதின் மூன்
2. றாவது எதிர் பதினொ
3. ன்றாமாண்டு கன்னி
4. நாயற்று அமரன்ப

5. கூடித்து சப்தமியும் சனிக்
6. கிழமையும் பெற்ற ரோகணி
7. நாள் துவ்வூர் கூற்றத்து பி
8. றதெயம் ஸ்ரீஸாலை கிராம
9. த்து மஹாஸபையும் ஸ
10. பைக்குச் சமைந்த பண்ணை
11. செய்வோமும் வேலி செய் தே
12. வாழும் இவ்வினைவோம் இவ்
13. வூர் நாலாம் சேரியில் திருவா
14. யிகுலத் தெம்பெருமானுக்கு
15. தர்மதானம் பண்ணிக்
16. குடுத்த பரிசாவது
17. இவ்வெம் பெரும
18. ான் திருவிடையாட்
19. டநிலத்தில் விரிவினி
20. ல் அரையே இரண்
21. டுமாநிலத்தால்
22. வந்த ஸபாவினி
23. யோகங்களும் க
24. ற்பூரவிலையும் திருவெழு
25. ச்சி இறுக்க வேண்டி வந்
26. ததாகில் திருவெழுச்சியும்
27. மற்றும் எப்பேர்ப்பட்ட (ன)
28. வீயக்கடவ விநியோகங்களெ
29. ல்லாம் இந்நிலம் அரையே

30. இரண்டு மாவுக்கும் சந்திரா
31. தித்தவற் இறுப்பதல்லவா
32. க ஸம்வதித்து தர்மதான
33. ம் பண்ணிக் குடுத்தோம்
34. இத்திருவாய்க் குலத்
35. தெம்பெருமானுக்கு மஹா
36. ஸபையும் ஸபைக்கு
37. சமைந்த பண்ணை செய்ே
38. வாழும் வேலி செய்வோமும்.

-
1. A.R.E. 1946-47 No. 34, 35 & 35A
  2. A.R.E. 34/1946-47
  3. A.R.E. 35A/1946-47
  4. A.R.E. 35/1946-47
  5. S.I.I. XIV No. 239

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து அரண்மனை வாழ்க்கை

4

அ. அப்துல் மஜீத்

தொல்லியல் துணைக் கண்காணிப்பாளர்

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் நடத்தப்பெற்ற அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலும் அவனுக்குப் பின்னர் ஆட்சி செலுத்திய மன்னர்களின் காலத்திலும் இங்கு வாழ்ந்த மன்னர்கள், அரசியர்கள், அதிகாரிகள், அவர்களுக்குப் பணி புரிந்த பணியாளர்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கையைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள முனைவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் ஆட்சி முதல் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சி வரை சோழர்களின் தலைநகரமாக விளங்கியது கங்கைகொண்ட சோழபுரம் இரண்டு மதில்களைக் கொண்டு விளங்கியது. ஒன்று உட்புறத்திலும் மற்றொன்று வெளிப்புறத்திலுமாக இருந்தன. வெளிப்புற மதில் அகலமானதாக விளங்கியது. இவ்வெளிப்புற மதிலை இராசேந்திர சோழன் மதில் என இராசேந்திரன் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இங்கிருந்த அரண்மனையைச் சுற்றி உட்புற மதில் இருந்தது. அம்மதிலை உட்படைவீட்டு மதில் எனக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

இங்கு நடைபெற்ற அகழாய்வில் அரண்மனையின் அழிந்த சுவர்ப்பகுதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அரண்மனை நன்கு கடப்பெற்ற செங்கற்களால் கட்டப்பெற்றுள்ளது. நன்கு சலித்துக் குழைத்த களிமண்ணும், சுண்ணாம்புச் சாந்தும் கட்டுமானப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வரண்மனைச் சுவர்களின் அகலம் 1.10 மீட்டர் ஆகும். அகழாய்வில் கிடைத்த இச்சுவர்கள் 37 செங்கல் வரிசைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இச்சுவர்களைக் கட்டுவதற்கு 24.5 செ.மீ. நீளமும் 12.5 செ.மீ. அகலமும் 0.6 செ.மீ. கனமுள்ள செங்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இச்சுவர்களின் மேற்பகுதி 4 செ.மீ. கனமுள்ள சுண்ணாம்புச் சாந்தால் பூசப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு சுவரின் மேல் பகுதியிலும் இரண்டு மீட்டர் இடைவெளியில் 62x60x30 செ.மீ. அளவுள்ள கருங்கற்கள் பதிக்கப் பெற்றுள்ளன. இக்கற்களின் நடுவில் வட்ட வடிவில் குழி ஒன்றுள்ளது. இவ்வமைப்பைக் கூர்ந்து நோக்கும் பொழுது, நன்கு வழவழப்பாகச் செதுக்கப்பெற்ற மரத்தூண்களைத் தாங்கும் பீடங்களாக இக்கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் துணியலாம். இதுபோன்ற கற்கள் முப்பதிற்கும் மேலாக இங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அரண்மனையின் கூரைப்பகுதி சுட்ட ஓடுகளால் வேயப் பட்டிருந்தது. அவ்வோடுகளின் தலைப்பகுதி மரச்சட்டத்தில் பொருத்துவதற்கு ஏற்றாற் போல் வளைந்தும் இடைப்பகுதி தட்டையாகவும் அடிப்பகுதி கூம்பு வடிவமாகவும் உள்ளன. இவ்வோடுகள் 20x15 செ.மீ. அளவுள்ளதாக உள்ளன. அகழாய்வில் இரும்பு ஆணிகளும், பிடிப்பாணிகளும் அதிக அளவில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாணிகள் 3 செ.மீ. முதல் 24 செ.மீ. வரை நீளமுள்ளதாக உள்ளன. இவ்வாணிகளின் தலைப்பகுதி சதுர வடிவிலுள்ளது. ஆணிகளின் தலைப்பகுதியை மரத்துடன் அழகாக இணைப்பதற்கு நான்கு இதழ்கள் கொண்ட பூ வடிவ இரும்புத் தகடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாணிகள் மரப்பலகைகளை இணைத்துச் செய்யப்படும் பெரிய கதவுகளுக்கும் கட்டுமானப் பணிகளுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

வண்ணம் பூசிய சுண்ணாம்புக்காரைத் துண்டுகள் இங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவை பச்சை, சிவப்பு மஞ்சள் நிறம் கொண்டு விளங்கின. இவ்வண்ணங்கள் கட்டடங்களின் சுவர்ப்பகுதிகளிலும், விதானத்திலும் ஓவியங்கள் தீட்டப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம். வளைவான கோடுகளும், மலர் வடிவங்களும் ஓவியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

முதலாம் இராசேந்திரனின் புதல்வன் வீர இராசேந்திரனின் கல்வெட்டில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலுள்ள மாளிகை சோழ கேரளன் திருமாளிகை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. சோழ கேரளன் என்பது முதலாம் இராசேந்திரனின் பட்டப்பெயர்களிலொன்று.

அம்மாளிகை ஆதிபூமி (கீழ்த்தளம்) கீழைச்சோபனம் (கிழக்கிலுள்ள மண்டபம்) போன்ற பகுதிகளையும், மாலி வாணாதிராயன் இருக்கையையும் கொண்டிருந்ததைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இம்மாளிகை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடுக்குகளைக் கொண்டு விளங்கியிருத்தல் வேண்டும். முதலாம் குலோத்துங்கனின் நாற்பத்தொன்பதாவது ஆட்சி ஆண்டுக் (கி.பி. 1119) கல்வெட்டு கங்கைகொண்ட சோழன் மாளிகையைக் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வரண்மனையின் கிழக்கே உள்ள நுழைவாயில் திருவாசல் என்றும், தெற்கே உள்ள நுழைவாயில் வேம்புகுடி வாசல் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் ஆகியோரின் பெயர்களைக் கொண்ட பெருவழிகள் இருந்தன. முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் மதிலும் அரண்மனையும் புதுப்பிக்கப்பட்டு வலுவூட்டப்பட்டன. சில கட்டடப் பகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இங்கிருந்த மதில் குலோத்துங்க சோழன் திருமதில் என வழங்கப்பட்டது.

இங்கு 500 சதுர மீட்டர் பரப்பு வரை தான் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அகழாய்வு மேற்கொள்ள வேண்டிய பரப்பளவு அதிகமுள்ளது. அகழாய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கட்டடப்பகுதிகளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அரண்மனையின் அமைப்பு, பரப்பு அதிலிருந்த அரண்மனைப் பகுதிகள் ஆகியவைகளை இனம் கண்டுகொள்ள இயலவில்லை. மேற்கொண்டு இங்கு நடத்தப் பெறவிருக்கும் அகழாய்வுகள் மூலம் இங்குள்ள அரண்மனைக்கும், கட்டடப்பகுதிகளுக்கும் முழு உருவம் கொடுக்கலாம்.

அகழாய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள தொல்பொருட்களைக் கொண்டு, அரண்மனை எடுக்க சட்ட செங்கற்களையும், களிமண், சுண்ணாம்பு சாந்து, மரம், இரும்பிலான ஆணிகள், பிடிப்புகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினர் என அறியலாம். கட்டடங்களை எடுக்கக் கட்டுமானப் பணியாளர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இங்குள்ள வடகிழக்குச் சுவர் ஒன்றில் இரண்டு பெருக்கற்குறிகள் காணப்படுகின்றன. அக்குறிகளுக்கு இடையிலுள்ள நீளம், அளவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இங்கு தந்தத்தினாலான யாளி, யானை உருவங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வுருவங்களை மர இருக்கைகளிலோ மரத்தூணிலோ பொருத்துவதற்குச் சிறு ஆணிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவ்வாணிகள் பொருத்தப்பட்ட தடயங்கள் அவ்வுருவங்களில் காணப்படுகின்றன. மக்கள் தந்தத்தினாலான பொருட்களை அலங்காரங்களுக்குப் பயன்படுத்தி மகிழ்ந்தனர் எனத் தெரிகிறது.

அகழாய்வில் வட்டவடிவமான விரிந்த தாமரை மலர்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மணற்கற்களால் ஆனவை. இவை அரண்மனையிலிருந்த தூண்கள் மற்றும் சுவர்ப்பகுதிகளை அலங்கரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

இங்கு பணற்கல்லால் செய்யப்பட்ட வட்டவடிவமான சந்தனம் அரைக்கும் கல்லின் துண்டுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துண்டுகளின் விளிம்பில் மலர்ந்த தாமரையின் இதழ்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வட்டவடிவமான கற்களின் அடியில் கால்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சந்தனம் போன்ற நறுமணமிக்க பொருட்களை அரைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். இதனால் வாசனைப் பொருட்களை இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பயன்படுத்தி இருக்கக்கூடுமென எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சங்கினாலான வளையல் துண்டுகளும், சுண்ணாடி வளையல் துண்டுகளும் இங்கு கிடைத்துள்ளன. சுண்ணாடி வளையல் துண்டுகள் மஞ்சள், பச்சை, கருப்பு, மற்றும் நீல நிறங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சங்கினாலான வளையல்களை மகளிர் அணியும் வழக்கம் பெருங்கற்காலத்திலிருந்து இருந்து வருகிறது. இக்காலத்தே சங்கு வளையல்களுடன் சுண்ணாடி வளையல்களையும் மகளிர் அணிந்து வந்துள்ளனர்.

பளிங்குகற்களாலான மணிகள் இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மணிகளை மகளிர் கோத்து அணிகலன்களாகப் பயன்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

செம்பினாலான குறுவாளின் பிடி ஒன்று இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. குறுவாள் மன்னர்களாலோ அரண்மனையில் பணி புரிந்த காவலர்களாலோ, வீரர்களாலோ பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

அகழாய்வில் காசுகள் செய்யப் பயன்படும் மண்ணாலான வார்ப்புகள் செவ்வக வடிவில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வார்ப்புகளைக் கி.பி. 11-12ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் புழக்கத்திலிருந்த காசுகளை வெளியிடப் பயன்படுத்தியிருக்கக்கூடும்.

இங்கு கி.பி. 11-12ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மட்பாண்டங்களின் பகுதிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மட்பாண்டங்கள் பெரும்பாலும் சிவப்பு நிறம் பொருந்தியவை. இவைகளின் விளிம்புப் பகுதிகளும், உடற்பகுதியும் கனமாக உள்ளன. மண்சாடிகளின் கைப்பிடிகளும், மட்பாண்டங்களின் அடிப்பகுதிகளும், மூடிகளும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சில மட்பாண்டங்களின் கழுத்துப் பகுதிகளில் கைவிரல் நகங்களால் அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. சில மட்பாண்டங்களின் தோள் பகுதியில் மீன் முள் போன்ற அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஓர் உடைந்த மட்பாண்டத்தின் கழுத்துப் பகுதியில் மீனின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு வழவழப்பான சிவப்பு நிற மண்பாண்டத்தின் தோள் பகுதியில் வட்ட வடிவமான ஐந்து கோடுகளும், அக்கோடுகளுக்கு மேல் நடுவில் புள்ளியுடன் கூடிய சிறு வட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. இம்மட்பாண்டங்கள் கலயம், பாணை, குடம், சாடி, குவளை போன்ற வடிவங்களில் செய்யப் பெற்றுள்ளன. சோழர் காலத்தில் உலோகத்தினாலான பாத்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் கல்வெட்டுகள் காட்ட, மட்பாண்டங்களும் பயன்பாட்டிலிருந்ததை அகழாய்வு தெளிவுபடுத்துகிறது.

சீனத்துப் பீங்கான் ஓடுகள் இந்த குறிப்பிடத்தக்க அளவு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வோடுகள் வெண்மை நிறத்திலும், வெளிர் செந்நிறத்திலும் உள்ளன. அச்சீனப் பீங்கான் ஓடு ஒன்றில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சீனப்பாணை ஓடுகள் கி.பி. 11-12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையென இவைகளை பார்வையிட்ட அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கி.பி. 1015-ஆம் ஆண்டிலும் 1033-ஆம் ஆண்டிலும் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் சீனாவிற்குத் தன்னுடைய நட்பையும், அரசியல், வணிக உறவுகளையும் வலுப்படுத்துவதற்குத் தூதுக்குழுக்களை அனுப்பினான். சீன நாட்டுடன் கொண்ட அரசியல், வணிகத் தொடர்பு சீன தேசத்துப் பீங்கான் ஓடுகள் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு வர

ஏதுவாக அமைந்தன. சீனநாடு மட்டுமின்றி தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடனும் முதலாம் இராசேந்திரன் தொடர்பு கொண்டிருந்தான். குறிப்பாக கம்போஜ (கம்போடியா) நாட்டு மன்னன் முதலாம் சூரியவர்மன் (கி.பி. 1000-1050) தன்னுடைய நட்பை வலுப்படுத்தப் போருக்குப் பயன்படும் தேர் ஒன்றினை முதலாம் இராசேந்திரனுக்குப் பரிசாக அனுப்பி வைத்தான்.

கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இன்னும் அகழ்ந்தெடுத்து ஆய்வு செய்ய வேண்டிய நிலப்பரப்பு அதிகம் உள்ளது. வருங் காலத்தில் நடைபெறவிருக்கும் ஆய்வுகளில் கிடைக்கும் தொல் பொருட்கள் வரலாற்றிற்கு மேலும் பல புதிய செய்திகளை அளித்திடலாம்.

அகழாய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்து அரண்மனையின் அடித்தளப் பகுதி, கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டு.

முதலாம் இராசராசன் இராசேந்திர சோழன் கால ஊராட்சி - புதிய திருப்பம்

5

டாக்டர் ஆ. பத்மாவதி

சிறப்புநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர், சென்னை

சோழப்பேரரசு - ஊர், பிரமதேயம் அல்லது சதுர்வேதிமங்கலம் நகரம், நாடு, வளநாடு போன்ற சுய நிர்வாகத்திறன் உள்ள ஊர்களைக் கொண்டிருந்தது. சதுர்வேதி மங்கலங்களும் நகரங்களும், ஏற்கனவே நீடித்து வந்த ஊர்களிலோ அல்லது ஊர்களை ஒட்டியோதான் அமைந்திருந்தன.

இந்த அமைப்புகள் சுய தேவை பூர்த்தி செய்யும் ஊர்களாகவும், சுய நிர்வாகம், சுய பாதுகாப்பு போன்றவற்றையும் கொண்டு விளங்கின. இந்த அமைப்புகளில் முக்கிய தொழிலும் வருவாயும்-விவசாயமும், விவசாய உற்பத்தியுமேயாகும். விவசாய உற்பத்தியே சோழ அரசின் முக்கியப் பொருளாதாரமாக விளங்கியதால் இந்த ஊர் அமைப்புகள் சோழப்பேரரசுக்கு அடிப்படை அரசியல் தளமாக விளங்கின.

மேலும் நிர்வாகம், கல்வி, படைக்கலம் ஆகியவற்றில் பயிற்சி பெற்ற வேளாளர்களை நாட்டார்களாகக் கொண்டு விளங்கிய நாடுகள், இத்தகைய பயிற்சி பெற்றிருந்த அந்தணர்களைப் பெற்றிருந்த சதுர்வேதிமங்கலங்கள், வணிகத்தின் மூலம் பொருளிட்டி, பெருநகரங்களோடுத் தொடர்பு கொண்டு செல்வத்திலும் நிர்வாகத்திலும் தனித்து நின்று, வணிகப் படைகளையும் கொண்டு விளங்கிய வணிகர்களின் நகரங்கள் ஆகியவை சோழ அரசுக்கு அடித்தளமாக விளங்கியதால், கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிவரை இந்த ஊர் அமைப்புகளுக்கு மேற்போக்கானதொரு பாதுகாப்பை மட்டும் அளிக்கும் அரசாகவே சோழ அரசு விளங்கியது. பிரம்மாதிராயர்கள் என்றும், மூவேந்தவேளாளர் என்றும் அழைக்கப்பட்ட

சோழ அரசின் படைத்தளபதிகளும் அமைச்சர்களும் நாடுகளிலிருந்தும் சதுர்வேதிமங்கலங்களிருந்தும் சென்று பதவி வகித்தவர்களே

சோழ அரசு அமைவதற்கு முன்னர் வணிகவர்க்கமும், சமண பௌத்த மதங்களும் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்ததால், அத்தகைய பொருளாதாரத்தின் மேலும், கலாச்சாரத்தின் மேலும் அமைந்திருந்த அரசு அமைப்பை அகற்றிவிட்டு, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு அரசியலும், சமுதாயமும் தான் சோழ அரசின் மூலம் நிலைநாட்டப்பட்டிருந்தது.

வணிகத்திற்குப் பதில் விவசாயத்தையும், சமண பௌத்த மதங்கட்குப் பதில் சைவ வைணவ மதங்களையும் கொண்டு நில வுடமையாளர்களும் சிறு விவசாயிகளும், கைவினைஞர்களும், சிறு தொழிலாளர்களும் செய்த பக்தி இயக்க மறுமலர்ச்சி என்ற புரட்சியின் மூலம் அமைக்கப்பட்ட புதியதோர் உலகம்தான் - இங்கு நாம் குறிப்பிடும் சோழ அரசின் சுயாட்சியுடன் விளங்கிய ஊர்களும் அதன் சமுதாய வளர்ச்சியுமாகும்

எனவே இத்தகைய ஊர், நாடு போன்ற அமைப்புகளால் ஆதரிக்கப்பட்ட அரசு தான் சோழ அரசு. இவர்கள் ஆதரவு இல்லையேல் சோழ அரசு இல்லை. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் இந்த அமைப்புகள் தங்களையும், தங்கள் முக்கியத் தொழிலாகிய விவசாயத்தையும் பாதுகாக்கக் கூடிய நிலமானிய உற்பத்தி முறைக்குச் சாதகமான ஒரு அரசை விரும்பின. இத்தேவையை பூர்த்தி செய்யும் அரசாகவே சோழ அரசு நீடித்தது. இவ்வூர்களில் சைவ, வைணவக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. இச்சமயங்கள் விவசாயத்தோடும் உற்பத்தியோடும் தங்களைப் பிணைத்துக் கொண்டன.

சோழ அரசியலைப் பற்றி முழுமையாக ஆய்வு செய்த நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள், சோழ அரசின் ஊர்கள் சுயாட்சியுடன் இயங்கின என்கிறார்.¹

இக்கருத்தை ஒத்துக் கொள்ளும் பர்ட்டன் ஸ்டீன் என்பவர் சாஸ்திரி அவர்களின் மையப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி என்ற கருத்தை மறுக்கிறார். சோழ அரசு ஒரு கூறாக்கப்பட்ட அரசு (Segmentary State) என்கிறார்.²

ஓய். சுப்பராயலு அவர்கள் ராசராச சோழன் காலத்திற்கு முன்னர்வரை பர்ட்டன் ஸ்டீன் கூறுவது சரி என்றும் அவன் காலத்திற்குப் பின்னர் மைய்யப்படுத்தப்பட்ட அரசாகவே விளங்கியது என்றும் கூறுகிறார்.³

காரணம் ராசராசனும் பின்னர் ராசேந்திரனும் ஊராட்சிகளின் மேல் எடுத்த பல்வேறு நடவடிக்கைகளே ஆகும்.

அதனால் ராசராசன் காலம் முதல் சுயாட்சி, சுயதேவை பூர்த்தியுடன் திகழ்ந்த ஊர்களின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டு அதன் அதிகாரங்கள் மைய்யப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இம்மன்னன் காலத்தில் ஊர்களில் ஏற்கனவே நீடித்து வந்த கோயில்களைப் போலவே மேலும் புதிதாக பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டன கோயில்களுக்கு ஏராளமான நிலங்கள் மன்னர்களாலும், அதிகாரிகளாலும், நிலவுடமையாளர்களாலும் அளிக்கப்பட்டிருந்தன. கோயில்களின் அன்றாட நடவடிக்கைகளும், திருவிழாக்களும் பெருகின. கோயில் நிலங்கள் காணியாக ஊர் மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதன் மூலம் அவர்கள் கோயிலோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். விவசாய மக்கள் மட்டுமின்றி கோயிலுக்குப் பணிபுரிய இசை நடனக்கலைஞர்கள். வண்ணார், தட்டார், தச்சர், கொல்லர், உவச்சர், குயவர், நந்தவனக்குடிகள், விறகிடுவோர், நெய்யடும் மன்றாடிகள், மெய்காவல்செய்வோர் போன்ற அனைத்துத் தொழிலாளர்களையும் ஒருங்கிணைத்து செயல்பட்டது கோயில் நிர்வாகம்.

கோயில் நிலங்களின் வருவாயிலும், கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொன், பணம் ஆகியவற்றின் வட்டியிலும் கோயில் பொருளாதாரம் பெருகியது. இப்பொருளாதார வளர்ச்சி, நாடு, சதுர்வேதி மங்கலங்களின் பொருளாதாரத்தை விட உயர்ந்திருந்தது.

ஊர் அமைப்புகள் செய்து வந்த பொதுப்பணிகளை - அதாவது குளம் வெட்டுதல், கால்வாய் அமைத்தல், வெள்ளத் தடுப்பு நடவடிக்கைகள் போன்றவைகளையும் கோயில்கள் செய்யத் தொடங்கின.⁴

கோயில்களின் முக்கியத்துவமும், மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் இடம் பெற்ற இன்றியமையாத தன்மையும் மக்கள் மத்தியில் நிலைபெற்றது கோயில்களின் பெயர்களோ மன்னர்கள் பெயரில்

ராசராசேஸ்வரம், ராசேந்திர சோழீஸ்வரம் என்பன போன்று அமைந்திருந்ததால் ஊர் மக்கள் இறைவனை மன்னன் பெயரில் பார்த்து இருவரையும் சரிசமமாக எண்ணத் தொடங்கினர். மன்னனுக்குச் செய்யும் துரோகம் மகேசனுக்குச் செய்யும் துரோகத்திற்குச் சமமானது என்பன போன்ற கருத்துக்கள் நிலை பெற்றன. நாட்டுத் துரோகத்திற்கும் சிவ துரோகத்திற்கும் கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன.⁵

கோயில் நிலங்கள் விற்கப்பட்டாலோ, ஒற்றிவைக்கப்பட்டாலோ, அந்நிலம் எத்தானத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்டதோ அத்தானம் தவறாது நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது.

கோயில்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள் தேவதானம் என்றழைக்கப்பட்டன. இந்நிலங்களின் அடிப்படையில் புதியதொரு ஊர் அமைப்புகள் உருவாயின. இவ்வூர்கள் நல்லூர், மங்கலம் என்ற பின் ஒட்டுடன் கூடியதாக அமைந்திருந்தன. உதாரணமாக - சுந்தர சோழ பாண்டிய நல்லூர், சிவபாதசேகர நல்லூர்⁶ சிவசரணசேகர மங்கலம், சிவபாத சேகர மங்கலம்⁷ என்பன போன்றவைகள் ஆகும். புதிதாக கோயிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இத்தேவதான நிலங்கள் பெரும்பாலும் பிரமதேய ஊரர்களிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கப்பட்டிருந்தன. பிரமதேய நிலம் தேவதான நிலமாக மாற்றப்படும் போது பழைய பெயரை நீக்கி புதிய பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. பிரமதேயத்திலிருந்து இறக்கி வெள்ளான் வகை வரிசையின் கீழ் வரியிலிடப்பட்டன.⁸

இந்நிலங்களைப் பராமரித்து பயிர் செய்து கோயிலுக்குச் சேர்க்கும் மக்கள் குடியமர்த்தப்பட்டு 'தேவதான ஊர்கள்' என்ற பெயரில் புதியதொரு அமைப்புடன் கூடியதான ஊர்கள் தோன்றின. அல்லது ஏற்கனவே நீடித்த ஊர்களுடன் இணைத்தும் தேவதான ஊர்களாக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு புதிய குடிகள் அமர்த்தப்பட்ட தேவதான நிலம், 'குடி நீங்கிய தேவதானம்' என்றும், பழைய குடிகளுடனேயே கோயிலுக்கு விற்ற நிலங்கள் 'குடி நீங்கா தேவதானம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டிருந்தன.

தேவதான நிலங்கள் பிரமதேயத்துடனேயே இருந்து வந்ததை பராந்தக சோழனின் திருவிசலூர்க் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.⁹ அவ்வூர் தேவதான பிரமதேயம் என்றே வழங்கி வந்தன. முதலாம் ராசராசன் காலம் முதல் தான் தேவதான நிலங்கள் அதிகமாக கோயில்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு பிரமதேயத்தினின்றும் வேறு முதலாக்கி வெள்ளான் வகையின் மாற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. முதலாம் ராசேந்திர சோழனின் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும்,¹⁰ எசாலம் செப்பேடும்¹¹ இம்முறையிலேயே தேவதான நிலங்களை அளித்த செய்தியைக் கூறியிருக்கின்றன. இவ்வாறு பிரமதேய நிலங்கள் மெல்ல மெல்ல தேவதான நிலங்களாக மாறின.

முதலாம் ராசேந்திர சோழன் ஆட்சிக் காலங்களில் ஊர், நகரம், சதுர்வேதி மங்கலங்களின் சபையோர், கோயில் கருவூலத்திலிருந்து கடன் வாங்கிய செய்திகள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அக்கடன் தொகைக்கு வட்டியாக நெல்லையும் பணத்தையும் கொடுத்தனர். முறைப்படி வட்டி செலுத்தாவிடின் தன்மாசனத்தில் (மன்றில்) தண்டமாக குறிப்பிட்ட அளவு பொன்னை செலுத்த வேண்டும் என்றனர். ஊராரும் சதுர்வேதி மங்கலத்தாரும் கோயிலில் கடன் வாங்கிய நிகழ்ச்சிக்கு செங்கை மாவட்ட சிவன் கூடல் கல்வெட்டுச் சிறந்த சான்றாகும்.¹² நகரத்தார் கடன் வாங்கிய செய்திக்கு திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டுச் சான்றாகும்.¹³

கோயிலுக்கு முறையாக சேரவேண்டிய நெல்லை கொடுக்காது 35 வருடமாக சிலர் அனுபவித்து வந்தது பற்றி அறிந்தபோது அரசனின் ஆணையின்படி அதிகாரிகள் விசாரித்து அதுவரை சேரவேண்டி 200 காசுகளோடு தண்டமாக 200 காசுகளையும் சேர்த்து 400 காசுகள் கட்டும்படி தீர்ப்பு வழங்கினர். அத்தொகையை கட்ட முடியாத அவர்கள் கோயிலுக்கு நிலத்தை விற்றுக் கொடுத்த செய்தியை திருக்கொள்ளிக்காட்டுக் கல்வெட்டால் அறியலாம்.¹⁴

திருக்களித்திட்டைக் கல்வெட்டுகளில் முதலாம் ராசேந்திர சோழன் காலத்து நான்கு கல்வெட்டுகள் ஸ்ரீசோழ மார்த்தாண்ட சதுர்வேதி மங்கலத்து சபையோர் கோயிலுக்கு நிலத்தை ஒற்றி வைத்தது பற்றிக் கூறுகின்றன,¹⁵

• நான்கு கல்வெட்டுகளிலும் நான்கு வெவ்வேறு நிலங்களை ஒற்றி வைத்து பெற்றுக் கொண்ட காசுக்கு சபையார்வட்டி செலுத்தினர். ஒற்றி வைத்த நிலத்திற்குரிய வரிகளையும் செலுத்தினர்.

சதுர்வேதிமங்கலத்தார்களின் நிலங்கள் மெல்ல மெல்ல கோயில்களுக்கு தானமளிக்கப்பட்டதையும், சதுர்வேதி மங்கலத்தார் கோயில்களில் கடன் வாங்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டதையும் தெரிவிக்கும் இக்கல்வெட்டுகள், போன்று இறுதியில் அவர்கள் வரி கட்ட முடியாமல் ஓடி விடும் நிலைக்கு சென்று விட்டதையும் தெரிவிக்கின்றன. திருச்சி மாவட்ட (இரத்தனகிரி) அறிஞ்சிகை சதுர்வேதி மங்கலத்து அந்தணர்கள் வரிகட்ட முடியாமல் ஓடி விட்டனர். இவர்கள் நிலம் பறி முதல் செய்யப்பட்டு இராசேந்திரப் பெரு விலையாக விற்கப்பட்டு அரசிறை கட்டப்பட்டது.¹⁶

இவ்வாறு கோயில் பொருளாதாரத்தை திட்டமிட்டு வளர்த்த சோழ அரசு, கோயில் நிலத்தையும் கணக்குகளையும் தணிக்கை செய்யவும், கோயில் நடவடிக்கைகளிலும் வழக்குகளிலும் தணிக்கை செய்யவும் அரசு அதிகாரிகளை அனுப்பியது. கோயில் நடவடிக்கைகளிலும் வழக்குகளிலும் அரசு தலையிட்டது. திருநாம நல்லூரில் கோயில் தணிக்கை செய்த அதிகாரி ஒருவர் நாடுகளில் கண்காணி நாயகம் என்று கூறப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கச் செய்தியாகும்.¹⁷

நாடுகளைக் கண்காணிக்க ஒரு அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டிருந்த செய்தி நாடு, பிரமதேயம், ஊர் சபைகளின் அதிகாரத்தைக் குறைத்து மையப்படுத்தியதையே உறுதிப்படுத்துகிறது.

சதுர்வேதி மங்கலத்து அந்தணர்கள் சமயப் பணியாளர்களாகவும் கல்வியாளர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்களிலும் ஒழுக்கமும் நேர்மையும் மிக்கோரே சபை உறுப்பினராகத் தகுதி படைத்தோர் என்ற தோற்றம், கிராமப்புற மக்களிடையே கீழ்ப்படிந்து பணிபுரியும் தன்மையை உருவாக்கி நீடிக்கச் செய்திருந்தன. இதன் மூலமாக மக்களின் போராட்ட உணர்வை மழுங்கடிக்கும் பணியைச் சதுர்வேதிமங்கலத்தாரும் கோயில் நிர்வாகத்தினரும் செவ்வனே செய்தனர். சோழ அரசு இதற்காகத்

தான் கோயில்களையும் சதுர்வேதிமங்கலத்தினையும் பியன் படுத்தியது. இத்தகைய மனமாற்றத்தின் மூலம் விவசாயமக்களின் உபரியை, வன்முறையைப் பயன்படுத்தாமல் நோகாது பெற்றது சோழ அரசு.

இத்தகைய அந்தணர்களும், வேளாளர்களுமே பக்தி இயக்க மறுமலர்ச்சியின் மூலம் புதிய சோழ அரசு உருவாகவும், விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயம் மலரவும் வழிவகுத்தனர் என்பதால் சோழ அரசின் உயர் பதவிகளை அவர்கள் வகித்தனர் சேனாதிபதி, அமைச்சர், வருவாய்த்துறை அதிகாரிகள் போன்ற பதவிகளில் அவர்கள் பணியாற்றினர். இவர்களுக்கு சோழ அரசு இன்னும் பிறசலுகைகளை வழங்கியது. சமுதாயத்தின் உயர்ந்த அந்தஸ்தும், செல்வமும், வாழ்க்கை முறையும் அவர்களை அரசார்க்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து மகிழ்ச்சியடையச் செய்திருந்தது.

அரசியலில் பணியாற்றும் பொறுப்பினையும், போர்களை வழி நடத்தும் பொறுப்பினையும் பெற்றிருந்த இவர்களின் அறிவையும் ஆற்றலையும் பயன்படுத்திக் கொண்டே, பல சலுகைகளைக் கொடுத்துக் கௌரவித்துக் கொண்டே, சோழ அரசு முதலாம் ராசராச சோழன் காலம் முதல் தங்களின் கீழ்மட்ட அரசியல் தளங்களாகிய ஊர்களைத் (ஊர், நகரம், சதுர்வேதிமங்கலம் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் நேரிடையாகக் கொண்டிருந்தது ஊர்களிலும் நாடுகளிலும் பரவலாக்கப்பட்டிருந்த அதிகாரம் மத்தியிலே மையப்படுத்தப்பட்டது.

இதன் மூலமாக நிலவுடமையாளர்களாக விளங்கிய வேளாளர்கள் அந்தணர்கள் ஆகியோர் ஆதரவில்தான் சோழ அரசு என்ற நிலையை மாற்றி, சோழ அரசின் ஆதரவில் ஆதிக்கத்தில் தாள்-அவர்களும் அவர்களது நிறுவனங்களாகிய - ஊரும், நாடும், பிரம தேயமும் என்றவொரு தலைகீழ் மாற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது சோழ அரசு. கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டில் நீடித்த இந்த வளர்ச்சியின் பண்புகள் முதலாம் இராசராசன் முதலாம் ராசேந்திர சோழன்

ஆகியேரா காலத்து ஊராட்சியில் எதிரொலித்ததைத்தான் ஒரு சில உதாரணங்கள் மூலம் இக்கட்டுரை தெரிவித்தது. இதே பண்பு ஏறத்தாழ கி.பி 11-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை நீடித்திருந்தது.

1. Nilakanda Sastri K. A. - The Colas - Page 461
2. Burton Stein. Peasant State and Society Page - 254-258.
3. Subbarayalu Y. - Chola State (mimeo) Page 76-80
4. A.R.E. 1911 / 214
5. A.R.E. 1920 / 577
6. S.I.I. Vol. XIV No. 164
7. ஆ. பத்மாவதி - நன்னிலம் கல்வெட்டுகள் இரண்டாம் தொகுதி
8. S.I.I. Vol. XIV No. 145, 160, 164.
9. S.I.I. Vol. XXIII No. 315, 316, 319 etc.
10. S I.I. Vol. III No. 205
11. Bulletin De L' Ecele Francaise D' Extreme - Orient Tome LXXVI, Paris 1987 - DR. R. Nagaswamy.
12. A.R.E 1912 / 289
13. A.R.E 1912 / 141
14. இரா. நாகசாமி - திருத்துறைப்பூண்டி கல்வெட்டுகள்
15. நா. மார்க்சியகாந்தி - குடந்தை கல்வெட்டுகள் முதல்தொகுதி - 72/1979, 73/1979, 74/1979 78/1979
16. A.R.E. 1915 / 189
17. A.R.E. 1939-40 / 227

Archaic Tamil Inscriptions from Excavations

Natana. Kasinathan

Director, Department of Archaeology

The study of archaic Tamil inscriptions is gaining momentum as we get large number of potsherds bearing the legend written in archaic Tamil script in Tamilnadu. Of all the States in India, Tamilnadu is the only State in which a considerable quantity of potsherds that bear the inscriptions have been unearthed. Next to Tamilnadu, Andhra and Srilanka can be mentioned in this respect.

In Tamilnadu the following places have yielded the inscribed potsherds namely Uraiyur¹ (District Trichy), Korkai² (District Chidambaranar) Kodumanal³ (District Periyar), Alagarai (District Trichy), Kanchipuram⁴ (District Chengai-MGR) Karur⁵ (District Dhiran Chinnamalai Gounder), Vallam⁶ (District Thanjavur), Odakkal Palayam⁷ (District Coimbatore) and Alagan-kulam⁸ (District Ramanathapuram), Arikkamedu⁹ (State Pondicherry) Salikundam in Andhra,¹⁰ Kandarodai, Poonagari and Mannitalai in Srilanka¹¹ are the other places which throw a few light on the inscribed potsherds.

Barring the inscribed potsherds of Odakkalpalayam the others were studied and discussed in detail. But the inscribed potsherds unearthed in recent years

from Alagankulam and Karur have not so far been studied in full perspective.

Alagankulam

In the first and second phase of excavations carried out at Alagankulam in the years 1986-87¹² and 1990-91¹³ six sherds bearing the archaic Tamil inscription have been collected. On one of them, which is interestingly a rouletted ware, it is found that the script is written before the firing. This sherd is more significant since it indicates indirectly that the manufacture of the vessel which is bearing the legend was indigenous. Hence it raises doubt if all the rouletted ware were brought from foreign countries and affirms that there were indigenous rouletted ware too. Of the six mentioned above two were unearthed from the trenches, the remaining four were gathered from surface level. Four of them written on the rouletted ware whereas two are written on the grey ware. The one collected from AGM-1 was at a depth of 4.10 metre bearing letters upside down on red rouletted sherd. Since it occurred at 4.10 metre which is the lower level than the carbon dated level *i.e.* 2260 $\pm$ 100 of 2.80 metre depth this epigraph can be assigned to a date of not later than 3rd Century B.C. Of the four surface find sherds, two are identified by I. Mahadeven as the sherds with Sinhala Brahmi inscriptions.¹⁴ The first one is a sherd of grey ware having two letters, 'Samu' He thinks that it should be as *Samuda*, the old Sinhales equivalent for Sanskrit *Samudrā* employed as a personal name comparing *Somudaha* (Masculine) and *Samudaya* (femi) occurring in the early

Brahmi cave inscriptions of Sri Lanka and dates it to Ist Century B.C.

On the second sherd also the inscription is read as *Camutaha* which can be translated as “(Vessel) of *Camuta*. Here the *Ca* is used for the Sanskrit letter *Sa*, *ta* is for *da*. He holds that it is the tamilisation of the Sanskrit word, ‘*Samudra*’ and fixes the date to Ist Century B.C.

In the third season (1994) the excavation at Alagankulam had also brought to light six inscribed sherds.¹⁵ All these sherds were unearthed from AGM-5 bearing the letters written post firing. Three of these sherds were picked out from the depth of ranging 4.15 metre to 5.90 metre. Of these three, one was collected while section trimming. These inscriptions are written in pure Tamil letters especially *l*, *r* and *n* are occurring on majority of the sherds. One inscription is readable as *(Ku)nran* and the other as *Kuviran a*, inspite of this sherd broken at the point of letters. The legend *Kuviran a* should have continued as *Kuviran Ātan* which is found occurred in kodumanal sherd.

During the current season (1996) excavation also, the Archaeologists were able to unearth a considerable number of inscribed potsherds from Alagankulam. So far 10 sherds bearing the archaic Tamil script are found. More significant among them are two sherds one being found written before firing while the other one is after firing. The first inscription is written deep reading *latika i*. A symbol found in between *Ka* and *i* is interesting as it seems to have

been used as a letter in a meaningful word. This type of symbol used at the end of the epigraphs has been noticed from Kodumanal¹⁶ and Kongar Puliyankulam¹⁷. The most significant point in the Alagankulam sherd is the occurrence of the symbol in the middle of the word. Some scholars had identified this symbol as *logograph* standing for the word value of Pon (Gold). But here it appears that it stands for a letter to form a word. Hence this symbol appears to be a phonograph giving some phonetic value.

The second outstanding inscription reads as follows: *Putumār-kōtai*, an individual personal name. Letter 'Tai' is found written in the same style as what we find on *Makkotai* coins. The first sherd belongs to coarse red ware while the second one to red slipped ware.

On a third sherd *Kuviran a* is found written. We can conjecture that *Kuviran a* is the broken word for *Kuviran ātan* as a similar word is found already on one sherd of Alagankulam and on a sherd of Kodumanal.¹⁸

On one sherd four letters are found written reading *Vātumēta*. It appears that it is in prakrit form of *Vathamedha* in Sanskrit meaning one who is more intelligent in argument. The letter 'ma' is in the character of Asokan Brahmi. Hence it is presumed that this must have happened on the influence of Sinhala Brahmi inscriptions. The epigraph is written on the interior bottom portion of a stamped sherd.

KARUR

Karur is another important site in Tamilnadu which has yielded considerable quantity of potsherds in the first season conducted in the year 1973 under the guidance of Dr. R. Nagaswamy, former director of this department. Six sherds bearing archaic tamil inscriptions have been picked up. One red ware sherd bearing the legend *Cātan* was found from KRR-6. The character of this inscription is akin to Pugalur record according to Dr. R. Nagaswamy. Other two more sherds have been collected from this trench of which one has the reading of Kati and the other with four letters I R K U P at a depth of 1.85 mt. and 2.75 mts. respectively in the same trench. At KRR-1 a sherd of black and red ware with just one letter *La* has been found at a depth of 3.85 metres. In addition to the above inscriptions, three more inscribed sherds have been collected from surface. Of them one is more interesting which has the inscription reading *Kurakal* meaning Kuru agal that is the little cup.

During the current season *i.e.* in 1966 this site has yielded seven inscribed potsherds. All of them have been collected from KRR-1 in the layer which is assignable to Sangam age on the basis of the occurrence of black and red ware and other associated findings. Of these seven, two inscriptions are very important. One is written on a big pot which seems to be a broken urn. The script is found written on the shoulder of the pot, four letters are visible of which the first one is unfortunately broken. The other letters are as follows :

KA TI YA TA, meaning of which is not understandable. The second one is written on a black ware bowl.

The legend has 12 letters that are as follows :

(Ra) Ya ti Y aY ma raiy a Yai Pa

the meaning of this epigraph is also poses problem. This sherd has been found at 1.05 metre depth while the former one was found at 3.30 metres depth. These two sherds along with the other inscribed sherds have been collected from a pit which starts from the layer that is assignable to Sangam age. The legend and the details of the trench, depth etc are given in the Appendix.

PROBABLE DATE

In the light of the recent discovery of inscribed potsherds from Anuradhapura in Srilanka¹⁹ datable to 475 B.C. by C.14 method the date 3rd Century B.C. by C.14 dating obtained for the layer (5) in AGM-2 upto the depth of 2.80 Mt²⁰ and on the basis of the larger availability of inscribed potsherds even during the Megalithic period *i.e.* from 300 B.C. to 100 A.D. in Kodumanal²¹ it would be reasonable to date the epigraphs found on the Black and Red ware sherds at Alagankulam and Karur to not later than 3rd Century B.C.

1. Dr. T.V. Mahalingam, "Inscribed potsherds from Alagarai and Uraiur", Seminar on Inscriptions, Ed. R. Nagaswamy, pp. 42-43 (1966)
2. Damilica Vol. I, Part II, p. 54; Indian Archaeology a Review, 1968-69, p. 13.

3. Dr. Rajan, "Kodumanal Akalayvu" (Tamil) 1994 .
4. Dr. S. Gurumurthy, 'Ceramic Traditions in South India', p. 309.
5. Dr. R. Nagasamy, 'Roman Karur', p. 64 (1995)
6. Y. Subbarayalu, "Vallam Excavations" Tamil Civilization, Vol. 2, No. 4, p. 30 (1984)
7. Surface find, The sherd is displayed at the Site Museum, Coimbatore, Department of Archaeology, Govt. of Tamilnadu Letters:- la n ka (re) tu tai
8. Natana. Kasinathan, Abdul Majeed and others, Alagan-kulam, a preliminary report, (1992) pp 12-13.
9. Ancient India Vol. II.
10. R. Subramaniam, Salikundam: A Buddhist site in Andhra Pradesh, Hyderabad, 1964.
11. P. Pushparatnam "Poonagari pakutiyil putitakak kandupidikkappatta Tamil Brahmi Kalvettukal", Virakesari Illustrated weekly 25-2-90 Yalppana prantiyattil anmaiylil Kandupidikkappatta Vel Ilam parriya Tamil Brahmi Sasanangal (cyclostyled paper, pp 1-12, n.d.)
12. The first phase (1986-87) excavation was conducted under the guidance of Dr. R. Nagaswamy.
13. The second phase (1990-91) was under the guidance of the author of this article.
14. I. Mahadevan, "Old Sinhalese inscriptions from Indian Ports: New Evidence for Ancient India-Srilanka contacts" (1994) to be published in the forth coming Number of Epigraphia Ceylonica.
15. This season and the current season (1996) excavations were conducted under the guidance of present author.

16. K. Rajan, Op cit, p. 28.
17. I. Mahadevan, Seminar on inscriptions, p. 70, Corpus-11 and 12.
18. K. Rajan, Op. Cit, p. 33.
19. SUN, May 9, 1990, Sunday Observer, 29-4-90,
The Sunday Times 15-4-1990 reported that the Anuradhapuram sherds were dated around 750 B.C.
20. Physical Research Laboratory Radio Carbon date List VI, p. 329 POONA.
21. K. Rajan, Op. Cit. p. 5.

INSCRIBED AND GRAFFITI MARKED POTSHERDS FROM THE RECENT EXCAVATION

SCRIPT/GRAFFITI	DESCRIPTION
1. [Ka] ti ya ta ...	KRR-1 D. 3.30 mtr. Red ware appears to be a small urn
2. [Ra]Ya ti Y ay ma raiy ... a Yai Pa	KRR-1. D. 1.05 mt. Black and red ware bowl
3. ti la[r e] ...	KRR 1 - D. 1.45 mt. Red ware bowl
4. la ti ka ...	AGM - 7. D.O. 78 mt. Coarse and ware with thick sections, written before firing
5. Fish graffiti ...	AGM. 8 D. 3.05 mt. coarse and ware

6. a ra ha ... KRR-1 D.O. 70 mt. Black and red thick ware, written on interior side
7. go la ra ... AGM 7 D. 2. 90 mt Redware
8. pu tu ma r(u) ko tai ... AGM 7 D. 1. 94 mt. Red slipped ware
9. An engraving of a ship ... AGM 7 D. 1. 12 mt. Rouletted sherd
10. na ra n ... AGM. 5 D. 4. 15 mt. Black and red ware
11. ra n sa ... AGM-5, D.5 mt. Black and red ware
12. [ku Vi ra] n [a] ... AGM 5, D. 3 mt. Black and red ware
13. Va tu me ta ... AGM 8 D. 3. 80 mt. stamped ware dish written on interior side
14. Ku Vi r a n a ... AGM 8. D. 3.35 mt. Rouletted ware
15. tu ka ... AGM. 8 D. 3.70 mt. Rouletted ware
16. (n) ta ... AGM 8 D. 3 74 mt. Rouletted ware
17. (sa)ra la ... AGM 5 D. 5. 30 mt. Black and red ware
18. n ta ... AGM 8 D. 3.70 mt. Red slipped ware
19. n ra n ... AGM 5 D. 1. 45 mt. Rouletted ware

Karur Inscription of Kulottungachola I

DR. S. SWAMINATHAN
Mysore

This interesting inscription¹ is engraved on the lintel of the entrance into the central shrine in the Ranganatha temple at Karur, Tiruchirappalli district. It is dated in the 43rd regnal year of Kulottunga I (1113 A.D.)². On account of its interesting nature it is edited here with the kind permission of Director (Epigraphy) A.S.I., Mysore.

It records an agreement by the *nattar* of Tiruvayppadi (cowherds) and *nadu-manradis* (shepherd) of Karuvur in Vengalanadu, a sub-division of Viracholamandalam to present to the temple of Jalasayanathipallikondarulugira perumal, a sheep on each of the occasions of their sons entering the wedlock (their mounting the nuptial cot), their girls starting to set up a family and on the occasion of *talai-mani* of their children. This benefaction was made to provide the four *kurus* most probably referred to food offerings at the four *sandhis* i.e. the early morning, mid day, evening and midnight services.

Here two district bodies are mentioned as the endowers, the Tiruvayppadi *nattar* and *manradi*. The term Tiruvayppadi is made up of three parts *tiru+ay+padi* i.e. the auspicious quarter of the *ayais* i.e. Cowherds, those engaged in dairy farming. Generally

it can be expected that the term *ayar* included the shepherds also, but the *manradis* who might have confined themselves to the rearing of sheep are separately mentioned.

Manradi is a term which is usually found applied to such persons who accepted sheep, endowed to temples to provide for the ghee for perpetual lamps. Sometimes persons so named also made their own contribution to temples. The *reason d'etre* for these persons being called so is not ascertainable. The expression can be split into two words *manru* (forum), *adi* (one who is active). Hence, originally the term can be understood as having been applied to persons who takes an active part in the deliberations of the village forum or as a mediator. But there is no record available which can enlighten us if they participated in forums. What is known is that they accepted or endowed sheep for contributing ghee to maintain perpetual lamps. It can be mentioned here that persons with the attribute *padai-ttalaivan*³ also are found functioning in the same capacity as *manradis*. So it is possible to deduce that *manradis* and *padai-ttalaivan* (Captains of contingents of troops) had their own basic avocations but also had taken the profession of contractors for maintaining sheep. As per the present inscription the *manradis* of Karur has not formed themselves into a cohesive group and organised themselves into a corporation for administering internal matters. One body *manradi kalanaiyom* gets mentioned in inscriptions,⁴ as that which gave an undertaking to ensure the carrying out of the benefaction to the temples. It is also indicated that they were different

from the *ayar*, who reared Cows and Cattle and that in Karuvur *ayars* and *manradis* lived in seperate quarters. However, there are also instances where the *manradis* are found grouped with *ayars* and residing in the same quarter with the *ayars*.

In this connection attention can be drawn to some other inscriptions which record similar benefactions by the *ayars* and *manradis*.

An inscription of Parantaka I (922 A.D.) from Erode⁵ mentions that the residents of Tiruvayppadi-nadu undertook to levy a voluntary fee from the members of their group and pay the collections for the conduct of worship of *Vennai-kkutta-nayanar* in the Pallikondalvar temple in Erode. Similarly an inscription of the Rashtrakuta ruler, Krishna III⁶ (963 A.D.) registers a gift of sheep for a lamp to the deity at Vagur by a shepherd (*manradi*) Konur Nakkan of Tiruvappadi.

Another inscription of Krishna III⁷ (961 A.D.) from Bahur records that the *manradis* of Vahur-nadu undertook to give a sheep to the deity of the temple at Vahur whenever any one among them mounted the cot *i.e.* to consummate marriage. This rule applied also to those *manradis* who came to Bahur from outside and consummated marriage.^{7a} If any one of them failed to honour this commitment the *ganapperu makkal* and the *devaradiyars* were to take two sheep from such a person by force.

(To be continued)

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு
இத்துறை இயக்குநர். திரு. நடன. காசிநாதன் அவர்கள் சார்பாக
திரு. மா. சந்திரமூர்த்தி, பதிவு அலுவலரால்
வெளியிடப் பெற்றது.